

YRSA

STO

ED

CO R

Panenka

Přináší jenom zkázu a smrt...

Pátá kniha série se sympaticky ošuntělým detektivem Huldarem a dětskou psycholožkou Freyjou začíná téměř hororově – malá Rósa si vezme domů odpudivou panenku vylovenou z moře. Druhý den ráno je panenka pryč a její matka leží v koupelně na zemi mrtvá...

O pět let později se detektiv Huldar nachází na lodi uprostřed rozbouřeného moře a s kolegy pátrá po lidských ostatcích na mořském dnu. Identifikace nalezených kostí a celý případ ale budou mnohem náročnější a spleťtější, než se zdá, a policii navíc zamotá hlavu brutální vražda bezdomovce.

Freyja je Huldarovi opět nablízku – policie ji přizvala k případu sexuálního zneužívání nezletilých. A jak se postupně ukazuje, několik otevřených případů má společného jmenovatele. Ve všech se nějakým způsobem objevuje právě nezvěstná Rósa a zlověstně zírající panenka...

*„Další znamenité pokračování série Freyja & Huldar.
Prokreslené postavy a strhující, děsivá zápleтка plná zvratů
– nedokázala jsem to odložit!“*

– Shari Lapena, autorka bestsellerů

Jeden z nás a Nevítaný host

Yrsa Sigurðardóttir

P A N E N K A

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny**

SÉRIE FREYJA & HULDAR:

**DNA
Černá díra
Katarze
Poprava**

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

SIC

ED

OR

Panenka

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Všechny postavy v této knize jsou fiktivní
a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.*

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2018

First published with the title *Brúðan* in 2018 by Veröld Publishing, Reykjavík

Published in English with the title *The Doll* in 2021 by Hodder & Stoughton, London

Published by agreement with Salomonsson Agency

English translation copyright © Victoria Cribb

Translation © Hana Sichingerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-613-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-612-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-080-2 (print)

Děkuji Maren Sofii Strømmeové a Tryggvimu
Jónssonovi za fotografii panenky vylovené
z mořského dna u Islandu. Snímek mi poskytl
inspiraci pro tento příběh.

Yrsa

Průvodce výslovností jmen hlavních postav:

Baldur – baltyr (baltür)

Berglind – berglind

Bergur – bergyr (bergür)

Bjarni – bjarní

Bragi – bra

Brynjólfur (Binni) – brinjoulvyr (brinjoulvür)

Dísa – dísa

Erla – ertla

Fjalar – fjalar

Freyja – freija

Fridrik Reynisson (Frikki) – fritrik reynison (frikí)

Gudlaugur – gydleigyr (güdleigür)

Hafthór – haftór

Hjálmar – hjálmar

Huldar – hyltar (hültar)

Lína – lína

Rafn – rabn

Rósa – rósa

Saga – saga

Salvör – salvur

Thorgeir – forgeijr

Thröstur – frustour

Tristan – tristan

Týr – týr

Yngvi – ingví

Před pěti lety

1. KAPITOLA

Vítr se změnil a přivál na palubu malé rybářské lodi pach oleje z hlučného motoru. Dísa se z toho smradu málem pozvracela. Přetáhla si přes nos rolák a raději vdechovala vlezlou vůni aviváže než jedovaté výpary. Ostatním to zřejmě nevadilo. Dísina jedenáctiletá dcera Rósa a majitel lodi Frikki se společně nakláněli přes zábradlí a soustředili se na vodu, do které se nořila síť. Dísa stála u kormidelny a zády se tiskla k její uklidňující pevné stěně. Snažila se působit dojmem, že to nemá nic společného s mořskou nemocí nebo strachem z utonutí, ale bylo jí jasné, že Frikki ji prokoukl. Sice nic neřekl, ale neustále se ohlížel přes rameno a tvářil se ustaraně. Rósa si toho nevšímala. Byla ještě příliš malá na to, aby si nechala nějakými obavami zkalit dobrodružství, jaké se jí naskytne tak zřídka.

Dísa také kdysi bývala bezstarostná, ale už hodně dávno v sobě tuhle mladickou lehkovážnost pohřbila. Místo aby si dnešek užívala – chuť soli na rtech, vítr ve vlasech –, dokázala myslet jen na ledové spáry moře.

Rozhodla se podobné nezdravé myšlenky potlačit. Osud pro ni a její dceru po tom, co se přihodilo, jistě nechystal vodní hrob. Byla by to příliš velká náhoda. Raději se zkusila soustředit na své okolí. Když pohlédla

k obzoru, viděla jen šedou hladinu oceánu téměř splývající se zataženou oblohou. Zvedla zrak výš a pozorovala racky, kteří trpělivě kroužili kolem lodi od chvíle, kdy opustili přístaviště, a nenechali se odradit ani skromným úlovkem. Zatím vytáhli jen dva hranáče a hrstku malých rybek. Začali chytat na vlasec, ale zamotal se do nějaké překážky pod vodou. Frikki se ho několikrát marně pokusil uvolnit a nakonec se smířil s tím, že ho přeřízne. Navrhl Róse, že zkusí síť, ale změna zatím nepřinesla žádný výsledek.

Možná za jejich neúspěch mohla Dísa, protože prosila Frikkiho, aby se příliš nevzdaloval od břehu. Kdyby se loď potopila, s dcerou by pravděpodobně nepřežily ani tady, přesto si namlouvala, že by dokázaly doplatit na pevninu, Rósa s pomocí záchranné vesty a ona díky mnoha letům výuky plavání ve škole. Jediná záchranná vesta na palubě měla lepší časy dávno za sebou; byla to špinavá, těžkopádná věc, která působila dojmem, že spíš klesne ke dnu, než poplave. Ale takhle nesměla přemýšlet. Kdyby se přestala ovládat, mohla by propadnout panice a ječet na Frikkiho, aby se vrátil.

Dísa se otočila k pobřeží a s hrůzou zjistila, že jsou mnohem dál, než si myslela. Město bylo tak daleko, že téměř splynulo s obzorem; menší budovy se nedaly rozeznat vůbec a ty výškové vypadaly jako chatky. Nedávala pozor, a protože nic nenamítala, Frikki nejspíš usoudil, že bude v pořádku, když se vydá dál za lepším úlovkem. Nebo loď unášel proud? Nepřekvapilo by ji to.

„Mami! V síti něco je!“ Rósa se ohlédla a obličej jí zářil vzrušením. Šedá vlněná čepice, která zakrývala její neposlušné vlasy, měla stejnou barvu jako zádumčivá obloha a vytvářela na okamžik optický klam, že nemá

temeno. Nohy v těsných džínách čouhaly zpod špinavé, nadměrně veliké záchranné vesty jako komické hůlky a paže v naducaných rukávech bundy oproti nim působily naprosto nesouměrně. Ale Rósa se jako pravá rybářka svým vzhledem vůbec nezaobírala. „Třeba je to losos!“

Dísa úsměv opětovala, protože nechtěla dceři kazit radost. Rósa se o výletu dozvěděla poprvé před několika dny a od té chvíle bylo její líčení toho, co by mohli ulovit, stále fantasknější. Začalo to jednou treskou a skončilo obří humří hostinou pro mámu, prarodiče a všechny kamarády ze školy. A samozřejmě také pro Frikkiho – kapitána nešlo vynechat, přestože ho Rósa skoro neznala. Její dceři vždy velmi záleželo na tom, aby se zachovala správně. Od malička měla laskavou povahu a dobré srdce. Byla tak milá – přesto se Dísa bála, co z ní vyroste. Dělat si starosti, to uměla jako nikdo jiný. Podle jejího názoru si bezcitný svět lidí jako Rósa nevážil. Chyběla jí odvaha, dravost a ambice – právě ty vlastnosti, bez nichž se v dnešní době člověk neprosadí. Dísa se bála, že život její dceru sežvýká a úplně poničenou vyplivne. A mohla za to situace, ve které se ocitly: dcera neměla otce, který by jí zvedl sebevědomí a poskytl jí to, co Dísa nemohla.

Právě proto Dísa přijala Frikkiho nabídku, že je vezme rybařit na lodi, kterou vlastnil společně s bratrem, otcem a strýcem. Kvůli Róse potlačila strach z výletu. Říkala si, že taková zkušenost dceru trochu zocelí, a kdyby ne, aspoň se dostane na čerstvý vzduch. Zatímco všichni ostatní lamentovali, že děti v současnosti málo čtou, Rósa měla nos neustále zabořený v knihách. Jistě, číst je dobré, dokonce nezbytné, ale život se neodehrává jen

na stránkách knih. Dísa věřila, že děti potřebují prožívat věci na vlastní kůži. Nechtěla, aby její dcera dopadla jako ona: neustále vystrašená z něčeho, nad čím ostatní jen pokrčí rameny.

Frikki se ohlédl a usmál se. Na rozdíl od Rósy neměl čepici a kudrnaté vlasy mu poletovaly ve větru. Slušelo mu to. Stejně jako to, že je pod širým nebem a řídí loď. Tady se choval mnohem přirozeněji než ve vládním úřadě, kde oba pracovali: Dísa měla na starosti registraci vozidel a Frikki zase evidenci rybářů. Ani jedno nebylo nijak zvlášť vzrušující nebo uspokojivé, ale Díse jako svobodné matce vyhovovala pracovní doba. Nicméně nikdy nezjistila, proč si tohle zaměstnání vybral Frikki. Když na něho narazila v jídelně, nesálala z něho žádná velká spokojenost. V kanceláři byl roztržitý, nespolečenský nešika, zatímco na moři se choval přirozeně a s lehkostí a jistotou. Byl dobře naladěný a vypadal mužně. Možná proto ji pozval na loď – a když namítla, že nesežene hlídání, navrhl jí, aby vzala i Rósu. Musel vědět, že na palubě zapůsobí lépe než v kavárně mezi otlučenými hrnký a rozviklanými stoly. A nešlo přehlédnout, že se o ni zajímá.

„Půjdeš se kouknout, mami?“ Rósa kývla na matku.

„Určitě,“ přisvědčila Dísa s předstíraným nadšením a v duchu se připravovala na další zklamání. Bála se, že Rósa po ní bude chtít, aby uvařila podměrečný potěr, který už ležel ve staré oprýskané vaně na ryby. Odstrčila se od kormidelny a nejistým krokem zamířila k dceři, chytla se zábradlí a upřela pohled na modrý provaz mizející v hlubinách. Neklidné moře s vydáním kořisti nijak nespěchalo a Frikki, který lano vytahoval, musel zdvojnásobit své úsilí.

Sít se konečně vynořila nad hladinu a Frikki ji s žuchnutím vytáhl na palubu. Nebyla tak splasklá jako minule. Dole na dně se rýsovala úctyhodná boule, ale nemrskala se jako malé rybky předtím, a Dísu napadlo, že možná vylovili balvan, pokud je něco takového možné. Jenže když se do sítě podívala pozorněji, zalapala po dechu. Přísahala by, že rozeznala drobnou ruku, podobnou dětské. Rychle k sobě přitáhla Rósu dřív, než se stačila sehnout a spatřit to na vlastní oči.

„Proboha, Frikki, co to je?“ Dísa před výletem nedokázala usnout, protože ji mučily různé hrůzné představy: že se utopí, že se jí racek vykálí na hlavu, že dostane mořskou nemoc, že přijde o prst v navijáku, že ji zachytí lodní šroub, že je převrhne velryba nebo skončí rozdrčená mezi lodí a molem..., ale že by v síti našli dítě, ji nenapadlo ani v těch nejčernějších snech.

Frikkiho nechápatý zamračený výraz její znepokojení nijak nezmírnil. Pevně k sobě tiskla Rósu, která mermomocí chtěla zjistit, co to je. Bylo marné jí v tom bránit: na palubě bylo tak málo místa, že se tomu nedalo vyhnout.

Frikki si dřepel vedle sítě. Tvářil se klidně, ale Díse se zdálo, že se mu třesou prsty, když natáhl ruku k předmětu čouhajícímu ze sítě. Ušklíbla se odporem a současně napínala zrak, rozpolcená mezi dvěma protichůdnými nutkáními: dívat se, nebo odvrátit pohled. Frikki vzhlédl a usmál se. Viditelně se mu ulevilo. „Je to panenka.“ Vstal a začal vysypávat obsah sítě.

Dísa pustila Rósu, která se vrhla k Frikkimu. Napjatě sledovala úlovek, který se vyvalil na palubu: dvě malé rybičky, chomáč chaluh a nakonec panenka.

„Fuj!“ ušklíbla se Dísa. „To je hnus!“ Popošla tři kroky a postavila se vedle své dcery a Frikkiho. Všichni tři si

mlčky prohlíželi mimořádný úlovek. Nepochybně se jednalo o panenku na hraní; takovou, která má vypadat jako miminko. Nožičky trčely z růžového trupu do věčka, jako by seděla. Jedna ručička byla předpažená, druhá spuštěná podél boku. Plastové rty měla mírně pootevřené, obličej věčně strnulý v tázavém výrazu. Stejná jako miliony jiných panenek. Ale jinak se od čehokoliv, co se dá najít v hračkářství, lišila úplně ve všem.

V moři už určitě ležela dlouho. Byla pokrytá vilejší, bílými červy a jinými organismy, které Dísa neznala. Kolem krku měla jemný řetízek, ale přes vrstvu mušlí a dalších mořských tvorů, pokrývající panence hrud jako brnění, nebylo vidět, co na něm visí. Místo jednoho oka zel jen prázdný otvor a druhé na ně skelně zíralo zpod víčka, které se zřejmě zaklaplo, když se panenka naklonila. Většina řas na něm chyběla. Panenka přišla i o část vlasů, po nichž zůstaly na hlavičce úhledné řady dírek. Zbývající vlasy tvořily tmavou změť. Nebylo na ní nic roztomilého ani hezkého.

„Čí je?“ První prolomila ticho Rósa.

„Teď už nič.“ Frikki nemohl odtrhnout pohled od ohavného předmětu u svých nohou. „Kdysi dávno možná patřila nějaké holčičce.“

„Co dělá v moři?“ Rósa byla ještě tak malá, že věřila, že dospělí znají odpověď na všechno. Brzy se dočká rozčarování.

„Možná patřila nějaké holčičce, která byla na lodi a upustila ji z paluby. Nebo jí upadla na molu a proud ji zanesl až sem. Vlasce ji zřejmě vyprostil z mořského dna a potom ji zachytila síť.“ Dísa si v duchu říkala, že se Frikki své úlohy zhostil moc dobře. Vůbec nemusela zasahovat.

„Chudák holčička.“ Rósa se tvářila smutně a soucitně. „A chudák panenka.“

Frikki se sehnul a na okamžik se zdálo, že si chce ruku obalit rukávem, než se panenky dotkne. Ale rozmyslel si to, bezpochyby nechtěl vypadat jako padavka. Když panenku zvedl, ze spojů kyčelních kloubů se vyřinuly proudy mořské vody. „Asi bychom ji měli hodit zpátky.“

„Ne!“ protestovala Rósa. „Chci si ji nechat.“

Dísa se znovu ušklíbla. „Vždyť je nechutná, Róso. Koukni, jakým hnusem je porostlá. Něco z toho asi ještě žije.“

Jenže Rósa se teď, když rybářská výprava konečně přinesla výsledek, projevila nezvykle tvrdohlavě. „Stejně ji chci.“

Frikkiho přepadly rozpaky a probudila se v něm jeho obvyklá osobnost úředníka. Těkal pohledem z Rósy na Dísu a lámal si hlavu nad nějakým kompromisem. Když ho konečně napadl, za moc nestál. „Mohl bych ji dát do tašky?“ Vyznělo to jako otázka.

Než Dísa stačila jeho nabídku odmítnout, Rósa ji předběhla: „Dobře, schovej ji do tašky. Až se vrátíme domů, tak si ji umyju.“ S úsměvem plným naděje pohledla na matku. „Možná se nám podaří najít tu holčičku, které patřila.“

Soudě podle ekosystému, který se na panence zabydlel, musela ležet na dně moře dlouhá léta. „Jsem si jistá, že ta holčička už hračkám odrostla,“ namítla Dísa. „Nejspíš ji už úplně pustila z hlavy.“

„Nebo odrostl, třeba patřila klukovi. Nemůžeš vědět, že to byla holka.“ Nebylo to poprvé, kdy se Rósa projevila liberálněji a moderněji než její matka. „A určitě je ten, kdo ji ztratil, pořád ještě smutný, že o ni přišel. Já bych byla. I kdyby mi bylo sto.“

Dísa o tom ani na chvíli nepochybovala. Rósa nebyla jediné dítě, které o svých hračkách smýšlelo, jako by byly živé. Sama Dísa měla ve sklepe svých rodičů stále několik krabic s plyšovými medvídky a panenkami, které neměla to srdce vyhodit.

Matka s dcerou se dohadovaly a Frikki rozpačitě přihlížel. Nakonec Rósa dosáhla svého a panenku si směla nechat. Frikkiho úleva byla téměř hmatatelná. Zatleskal a navrhl, aby se pustili do pikniku.

Usadili se k přinesenému obědu, jenže se ukázalo, že nikdo z nich nemá chuť na Dísiny placičky ani na levný piškotový koláč ze supermarketu. Přestože byla panenka schovaná v tašce, nemohli zapomenout na její děsivý vzhled a to úplně stačilo, aby je přešla chuť. Dokonce i rackové zmizeli.

Když Frikki prohlásil, že by pro dnešek mohli skončit, dcera ani matka nic nenamítaly, a tak loď otočil a zamířil ke břehu.

Nakonec Rósin zájem o panenku vydržel jen do chvíle, než ji vyndala z tašky – na matčino naléhání v gumových rukavicích –, odložila do vany a rychle na ni zapomněla. Její nadšení nestačilo ani na to, aby ji očistila a odrhla z ní vilejší. A tak tam panenka seděla a svým jediným okem civěla na Dísu, když se šla vyčurat a když si čistila zuby před spaním. Místo toho, aby Dísa tu ohavnost strčila zpátky do igelitky, vyfotila ji a zveřejnila na Facebooku.

Nestávalo se často, že by se mohla pochlubit něčím tak zajímavým.

V notebooku stále ještě cinkala upozornění na nové komentáře a lajky, když ho odložila na stůl a šla si lehnout, aniž by se obtěžovala zaklapnout víko.

* * *

Dísa se s trhnutím probudila. Otupěle se posadila a uvědomila si, že ji vyrušil nezvyklý zvuk, hlasitá rána, která se naprosto vymykala tichu, které v noci v jejich domě panovalo. Rozespale odhrnula příkrývku a vstala, aby zjistila, co se děje.

Když se jí v hlavě trochu vyjasnilo, vzpomněla si na prázdné plechovky, které rozestavila na parapet v malé, málo používané jídelně. Její okno směřovalo do zahrady za domem. Předměstí Reykjavíku v nedávné době postihla série vloupání a Dísu napadlo, že právě tudy by se zloději nejspíš pokusili vniknout dovnitř. Hluk padajících plechovek je měl odradit – a poslat do jiného domu.

Pokud se dalo věřit zprávám, vloupání už pominula, ale Dísa tam plechovky nechala, jen přestala pravidelně kontrolovat, jestli je okno zavřené. Bylo otevřené, když šla spát? Nemohla si vzpomenout a její podezření, že hluk způsobily plechovky, ještě zesílilo. Co jiného by to mohlo být? Zastavila se ve dveřích ložnice a snažila se přijít na nějaké méně znepokojivé vysvětlení než lupiče. *Dovnitř vlezla kočka. U sousedů v patře nad ní spadla na zem skleněná váza. V ulici před domem nabouralo auto. Do okenní tabule narazil velký pták. Televize se sama od sebe zapnula. Vypuklo mírné zemětřesení.* Existovala celá řada neškodných možností.

Dísa se trochu uvolnila a přitom si uvědomila, že se jí zoufale chce na záchod.

Rozhodla se problém na chvíli odsunout a nejprve si odskočit, aby ulevila močovému měchýři. Nijak ji netěšilo, že bude muset obejít byt, protože byla přesvědčená, že kdyby natrefila na kočku, dostala by infarkt. Přesto si uvědomila, že je vzhledem k okolnostem podivně

klidná. Obvykle z ní dokázala udělat uzlíček nervů i tak málo znepokojivá věc, jako je předpověď silného větru, přestože na zahradě neměli trampolínu ani uvolněné tašky na střeše. Seděla na záchodě a byla na sebe pyšná, že dokázala zachovat chladnou hlavu. Jenže jí to dlouho nevydrželo. Z obývacího pokoje se ozval povědomý zvuk, který vyluzoval notebook, když se nastartoval. Srdce jí vynechalo, ale pak jí došlo, že počítač má ve zvyku se restartovat po automatické aktualizaci. To musí být ono. Koneckonců, copak by si šel zloděj uprostřed vloupání zasurfovát na internet?

Obludná panenka ji pozorovala z vany. Dísa odvrátila zrak a soustředila se na močení, ale panenka ji neodolatelně přitahovala. Fascinovaně zírala na plastové oko, které jako by sledovalo její pohyby, když sahala po toaletním papíru. Byl to samozřejmě optický klam jako u portrétů, které vypadají, jako by vás neustále pozorovaly. Nebylo se čeho bát.

Další zvuk okamžitě z Dísiny mysli panenku vypudil. Nebyl to rachot plechovek. Ani kočka. Ani nehoda. Ani rozbitá váza. A rozhodně to nebylo žádné zemětřesení. Byl to známý každodenní zvuk.

Zavržení uvolněné parkety v chodbě přímo před koupelnou.

Dísa si stoupla, pyžamové kalhoty spuštěné ke kotníkům, a udělala krok ke dveřím, které měla ze zvyku zavřené. Než se stačila natáhnout k zámku, klika se pohnula. Dveře se pomalu otevřely dovnitř a Dísa by přísahala, že když spatřila postavu, která v nich stála, panenka ve vaně se škodolibě zasmála.

Současnost

KVĚTEN

2. KAPITOLA

Abby otevřela stan a zvuk zipu prořízl noční ticho. Během dne si užívala, když jen ptačí zpěv připomínal, že v téhle neznámé zemi nejsou s přítelem úplně sami. Teď jí ale ticho připadalo tísnivé. Ptáci přestali zpívat a nepochybně spali někde v kleči nebo v nízkém březovém křoví vedle stanu. Od chvíle, kdy s Lennym opustili město, příroda vypadala, jako by byla ostříhaná: nic nevyrostlo výš než půl metru nad zem. Chvíli si na to musela zvykat, ale po nějakém čase se jí krajina začala zamlouvat. Do všech stran viděla na míle daleko a brzy zjistila, že jí stromy vůbec nechybí. Vždycky se lesů trochu bála, kvůli všem těm pohádkám, na nichž vyrůstala, o dětech ztracených v nekonečných hlubokých lesích, které už nikdo neviděl. Jistě, všechny turistické weby, které si před cestou přečetla, dávaly jasně na srozuměnou, že člověk se může ztratit i v zemi bez lesů. A stejně jako v příbězích z jejího dětství ho možná už nikdy nikdo neuvidí.

Vítr změnil směr a zanesl k Abby pach popela. Hned vedle stanu si postavili malé kulaté ohniště a ohradili ho kameny. Stromy tady nerostly, na nedostatek kamenů si však rozhodně stěžovat nemohli. Na podpal použili několik suchých klacků, které Lenny nasbíral v kleči. Shořely tak rychle, že klobásky byly zvenku zu-

helnatělé a uvnitř studené, ale i tak je snědli. Vlastně se jim oběma docela ulevilo, že oheň dohořel tak rychle, protože jakmile větvičky vzplály, došlo jim, že kdyby plameny přeskočily z neumělého kamenného kruhu, mohly by podpálit pastvinu a pohltnout jejich stan i je dva. Nebylo to poprvé, co jim se zpožděním došlo, že provedli hloupost. Výlet sám toho byl nejlepším důkazem. Kdyby si na chvíli sedli a popřemýšleli o tom, Abby by se teď nechystala vlézt do studeného, vlhkého stanu za chladné jarní noci v krajině, která si nedostatek stromů vynahrazovala přemírou skal a silnými poryvy větru. Abby se v myšlenkách vrátila k nesnesitelnému horku ve Španělsku; k rudým sloupaným ramenům, spáleným nemilosrdným sluncem, a k potu, který se z obou řinul při každé větší námaze, než bylo sáhnutí pro lahev s vodou. Lenny snášel vedro lépe než ona, protože neměl tak bledou pleť, a snáz se mu dařilo nepohodlí ignorovat. Dokonce se odvážil vyjít ze stínu slunečníku. Jejich levný hotel měl tak málo nepoškozených lehátek a slunečníků, že pokud je chtěli, museli vstát za svítání. A tak Abby živořila ve stínu vedle bazénu a snažila se neomdlít a Lenny se mezitím bavil s ostatními hosty nebo jí nosil jídlo a pití. Až do večera se nepohnula ani o píd. I potom bylo nesnesitelné horko, ale aspoň nepražilo to kruté slunce.

Když se Lenny po návratu z jedné procházky posadil na lehátko a navrhl, aby se vybodli na Španělsko a místo toho vyrazili na Island, málem se rozplakala úlevou. Už jen to jméno fungovalo jako chladivý balzám. Teprve v tu chvíli si všimla, že jí zpod ručníku, který měla přehozený přes nohy, vyčuhují prsty a připomínají ogrilované koktejlové minipárky.

Po západu slunce ztratil nápad trochu na svém kouzlu. V hlavách se jim rodily nejrůznější praktické úvahy, jako laciný ohňostroj se objevovaly s velkou pompou, aby téměř okamžitě zhasly, protože se je rozhodli ignorovat. Kdyby se nad tím nápadem s Lennym pořádně zamysleli, zavrhl by ho hned v zárodku. Zpočátku si dělala trochu starosti, kde budou bydlet a jak budou cestovat, protože hotely a doprava na Islandu určitě budou daleko za hranicí jejich rozpočtu. Dokonce i Španělsko bylo luxus, který si ve skutečnosti nemohli dovolit. Na začátku každého měsíce dokázali zaplatit nájem, ale čím víc času uběhlo od výplaty, tím víc museli škudlit. Jejich kreditní karty se už dostaly vysoko nad limit a debetní karty nebyly ničím jiným než vstupní branou k přečerpání účtu. Zásoba eur, kterou měli s sebou na cestování, se rychle tenčila. To vše by normálně stačilo na to, aby cesta na Island zůstala jen absurdním návrhem. Přesto tam vyrazili; Lenny ji přemluvil.

Prohlásil, že může získat dvě letenky zdarma od člověka, se kterým se dal do řeči v baru u bazénu. On sám letenky využít nemohl a nabídl Lennymu, že jestli o ně má zájem, jsou jeho. Museli by jen zaplatit malý poplatek za změnu jmen, pokud by to považovali za nutné, ale to bylo všechno. Muž měl pronajatá i dvě kola, za která mu nevrátí peníze, když je vrátí dřív, takže jim je přihodí taky, pokud budou chtít.

Škoda jen že si nezamluvil i ubytování, které nešlo zrušit. Místo toho dal Lennymu stan a dva spacáky, které si na cestu koupil. Že to nebylo až tak velkorysé gesto, jak se původně zdálo, si uvědomili až později, když vyndali kempinkové vybavení a zjistili, jaké jsou to laciné krámy.

Kdo by potřeboval hotel? Kempování je mnohem lepší a stan se dá na Islandu postavit úplně kdekoliv. Na kolech si můžeme vyrazit, kam se nám zlíbí. Island je tak nádherný, že se určitě nebudeme muset trmácet daleko, abychom viděli něco úžasného. Povezeme si s sebou jen jídlo. Kdybychom zůstali ve Španělsku, stejně bychom si ho museli kupovat.

Tímhle přesvědčovali jeden druhého, jenže mnohé z jejich předpokladů se ukázaly jako pochybné, ne-li zcela mylné. Ještě než se rozhodli, dočetli se například na internetu, že podle starých zákonů se na Islandu smí tábořit téměř kdekoliv. Jenže se ukázalo, že to není tak úplně pravda. Když se pak tímhle argumentem na Islandu oháněli, rozzlobení majitelé pozemků se tomu vysmáli a jim došlo, že internet si zákony vykládá poněkud volně. První večer jim trvalo několik hodin, než našli místo, kde by si mohli postavit stan. Nakonec se rozhodli pro mechem zarostlé vřesoviště na okraji města, ze kterého je hned následujícího rána za svítání vyhnali. Teď, když přejeli hory východně od hlavního města a sestoupili opět do nížin, doufali, že se situace zlepší. Zatím proti jejich novému tábořišti nikdo nic nenamítal.

Lenny trval na tom, že by se měli rovnou vydat za hranice města, a nechtěl ani slyšet o tom, že první noc stráví v Reykjavíku, jak se původně domluvili. Naplánovali si, že zůstanou v kempu v Laugardaluru, aby mohli vyzkoušet proslulý geotermální bazén pod širým nebem. Jenomže Lenny si to rozmyslel a chtěl hned pokračovat pryč z města. Překvapilo ji to, protože se nikdy předtím neprojevoval jako velký milovník přírody. Teprve když nechali zastavěnou oblast za sebou, uklidnil se a začal si cestu užívat. Nijak jeho změnu plánů nekomentovala, protože byla ráda, že je zase v pohodě. Bála se, že si to

celé ještě rozmyslí a výlet pokazí. Musela uznat, že se snažil před ní své obavy skrývat, ale ona ho znala příliš dobře.

Abby vlezla do stanu a zatáhla za sebou zip. Nakonec sjeli ze silnice a utábořili se mezi absurdně velkými trsy drsné, hnědě zbarvené trávy vedle nízkého březového křoví. Za nimi se zvedala hora, která se původně nezdála tak vysoká ani strmá, ale cestou nahoru se ukázalo, že výstup na ni je mnohem náročnější, než předpokládali.

Nebylo pravděpodobné, že by je odsud někdo vyhnal, přestože na plotě, který přešli, byla cedule s upozorněním, že jde o soukromý pozemek a táboření je zde zakázáno. Nicméně se rozhodli to risknout, protože se zdálo, že tu skoro nikdo není. Kromě lidí v městečku, kolem kterého projížděli na kole, viděli většinou jen samé turisty. Skoro jako by místní silnice byly vyhrazeny jediné pro turistické autobusy a auta z půjčoven. A nikdo z místních a téměř nikdo z turistů zřejmě nebyl takový blázen, aby tady zkoušel jezdit na kole, kromě jednoho páru, který je předjel, aniž jim věnoval jediný pohled.

Ve stanu byla snad ještě větší zima než venku. Tady dole v nížině bylo sucho, ale když přejížděli přes hory, přšelo a z mokrého nepromokavého oblečení, které rozvěsili na tyče uvnitř, se linul silný zápach. Abby si byla jistá, že oblečení je teď úplně stejně mokré, jako když si ho svlékali. Když si zula boty, zápach ještě zesílil, ale bylo jí to jedno. Její bolavé tělo celý den volalo po odpočinku a teď si mohla konečně lehnout. Do uší si strčila sluchátka s bluetooth a v telefonu našla oblíbenou písničku. Měla by šetřit baterii, ale jedna skladba navíc ji nezabije.

Za zvuku tklivé melodie sáhla Abby po baterce v nohou spacáku a rozsvítila ji. Byl to laciný krám a musela do ní několikrát bouchnout, než se jí podařilo vrhnout slabou záři na nepořádek uvnitř stanu. Při pohledu na tu spoušť se zamračila. Vypadalo to tu nějak jinak, než když s Lennym večer odcházeli. Ale možná to způsobilo zvláštní pološero arktické noci.

Abby vydechla a před obličejem se jí vytvořil bělounký obláček, který se téměř okamžitě rozplynul, na rozdíl od hustého voňavého kouře její elektronické cigarety, která ležela pohřbená někde pod hromadou oblečení a prázdných obalů od jídla. V ústech cítila nakyslou pachutí, ale byla příliš unavená na to, aby hledala kartáček na zuby a lahev s vodou. Až se ráno probudí, bude to první, co udělá.

Abby se obrnila, rychle ze sebe shodila bundu a začala se svlékat. Včera v noci přišla na to, že spací pytel hřeje víc, když je člověk téměř nahý. Jakmile si stáhla kalhoty, měla pocit, že jí shoří stehna a lýtka. Nedokázala se přimět k tomu, aby si sundala i ponožky, protože ji ještě bolely prsty spálené od slunce, takže bude muset spát v nich. Náročná celodenní jízda na kole završená večerní neplánovanou horolezeckou túrou ji téměř zničily. Nebyla žádná cyklistka – Lenny ostatně také ne. Doma neměli ani permanentku do posilovny. *Potrvá tak den, než si zvykneme*, tvrdil s neopodstatněným optimismem. Vážně se spletl. Teď se cítila stokrát hůř než ráno.

Najednou si uvědomila, že se jí zoufale chce na zachod. Se zasténáním se natáhla pro boty. Když Lenny dokázal vylézt na horu jen v tenkých šortkách, může si ona odskočit v kalhotkách a taky to přežije. Namířila baterkou na podlažku a hledala toaletní papír. Vtom

skončila skladba, kterou poslouchala, a Abby zaslechla něco, co znělo jako výkřik. Vytáhla z uší sluchátka a zaposlouchala se. „Lenny?“ Co když upadl, zlomil si nohu a volá o pomoc? Měla hudbu puštěnou tak nahlas, že mohl křičet klidně i několik minut.

Venku to zašustilo, jako by se někdo protahoval suchým křovím za stanem. Abby se uvolnila. Musí to být Lenny. Cestou zpátky zůstal pozadu, protože vypil většinu levného červeného vína, které s sebou nesli. Pro výstup se nadchl v polovině placatky odporné místní kořalky, kterou si koupili v bezcelní zóně. Chutnala jako sirup proti kašli. Hustá, tmavá, těžká jako hořké léky, ve kterých se k zakrytí chuti používá mentol. Stačil jí jediný doušek a názor nezměnila ani po Lennymu přednášce o tom, jak ji kořalka zahřeje. Celou placatku měl jen pro sebe; ne že by mu při výstupu bylo tepleji než jí. Spíš naopak. Červené víno nehřálo zcela určitě – když na vrcholu hory lahev dopili, měla pocit, jako by celé její tělo obalila ledová krusta.

Měla Lennymu túru rozmluvit. Ale aby byla upřímná, lákala ji představa velkolepých fotografií, které na vrcholu pořídí: nohy v ochozených teniskách, plastové kelímky zpola naplněné červeným vínem a dole pod nimi úžasná scenerie. Bohužel zapoměla na soumrak, který je postupně pohlcoval. Když se konečně vyškrábali na vrchol strmého svahu, bylo už příliš málo světla a snímky, které nafotila, nebyly pro sociální sítě dost dobré, ostatně jako většina ostatních na tomto výletě. Zatím její pokusy pokaždé zhatil buď déšť, šedá obloha, nebo cizí lidé, kteří se jí připletli do pečlivě vybraného záběru. Pokud to takhle půjde dál, nebude mít nic, co by stálo za zveřejnění. Bude první návštěvnící Islandu, která

nezahltí své stránky na sociálních sítích fotkami, které jí budou všichni závidět.

A co hůř, měli dohromady jen jednu přenosnou nabíječku, a jakmile jim dojde šťáva, vybijí se jim baterie v telefonech a bude vymalováno. Tady nebyly žádné elektrické zásuvky, do kterých by je mohli zapojit. Zatím šetřili baterie tím, že měli mobily přepnuté do režimu letadlo, a když je nepoužívali na focení, vypínali je. Stejně pokaždé, když telefon zapnula, ukazovala baterie o něco méně energie. A přitom zrovna zítra budou mít skvělou šanci pořídit parádní snímky. Jednou z věcí, která ji držela při životě, byla myšlenka, že až tenhle výlet skončí, bude o něm moci vyprávět celému světu a to už bude pozdě na to, aby se na ni její rodina naštvála za její lehkomyšlnost a bezohlednost. Jakmile nechali dusné španělské vedro za sebou a nasedli s Lennym do chladného klimatizovaného letadla, popadl ji děs. Chyba. Velká chyba. Věděla, že Lenny si myslí to samé. Když odlétali, vypadal nervózně, jako by toho také začal litovat. Ale ani jeden z nich nic neřekl; jen si vyměnili chabé úsměvy a pak mlčky zírali na opěradla sedadel před sebou.

Popravdě, Lenny o tom začal pochybovat ještě předtím, než nastoupili do letadla. V noci před odletem se probudila a viděla ho, jak si hraje s kempinkovou výbavou, jako by nevěřil, že táboření na Islandu zvládnou. Zvedla hlavu a ujišťovala ho, že všechno bude v pořádku. Lennyho zřejmě zaskočilo, že ho nachytala, a tak jí řekl, že si jde ven zakouřit a že přitom aspoň vynesou odpadky. Než se vrátil, znovu usnula.

Šustění ustalo a ji napadlo, že si Lenny možná odskočil na záchod. Napínala uši, ale neslyšela, že by močil.

Ostatně by to nedávalo smysl vzhledem k tomu, jak často se už musel zastavovat cestou z hory. Proto za ní tak zaostával a jí byla příliš velká zima na to, aby se zdržovala čekáním.

Možná jen potřeboval chytit dech. Šramot se ke stanu blížil tak rychle, jako by Lenny běžel. Asi spěchal, aby už byl uvnitř a mohl si lehnout. Doufala, že nemá náladu na sex. Kvůli odřeninám, které měla na vnitřní straně stehů od sedla kola, na něj rozhodně neměla ani pomyslení.

Zvuky úplně utichly. „Lenny!“ zavolala Abby z plných plic v naději, že ho její křik probudí, pokud usíná zmožený alkoholem. Strávit noc venku při čtyřech stupních nad nulou nebyl dobrý nápad. Koneckonců, nikdo netouží zdřímnout si v ledniče, a ještě k tomu oblečený jenom v kraťasech.

Lenny neodpověděl. Zavládlo tak dokonalé ticho, že Abby na zlomek vteřiny napadlo, jestli neohluchla. Ale pak se šramot ozval znovu. Blíž. Jako by Lenny byl téměř u stanu. Takže neodmlel. Ale proč neodpovídá?

Znovu zavolala.

Žádná reakce.

Stejně jako předtím šramot utichl, jakmile vykřikla, jako by se Lenny zastavil pokaždé, když zavolala jeho jméno. Co s ním je? Počkala, až křoví znovu zapraská, a pak zakřičela: „Lenny!“ Žádná odpověď, jen náhlé ticho. A pak hluk hned za stanem. Abby si nazula botu a cukla sebou bolestí, když si nedopatřením zmáčkla puchýře mezi prsty.

Právě v tu chvíli se baterka rozhodla zhasnout a Abby zůstala sedět v šeru a třásla se zimou jen v kalhotkách, tričku a jedné botě. Protože nic neviděla, zostřil se jí

sluch a dokázala rozeznat každý Lennyho krok v suché trávě vedle stanu, jak kolem něj procházel až ke vchodu.

„Lenny!“

Ticho.

„Lenny?“ Tohle se Abby vůbec nelíbilo.

Drsný zvuk zipu prořízl ticho stejně strašidelně hlasitě jako předtím, ne-li hlasitěji. Znělo to, jako by se trhala kůže. Abby se snažila zaostřit pohled na Lennyho nejasný obrys ve vchodu do stanu. Na okamžik se zastavil a pak se sehnul, aby se dostal dovnitř.

Teprve tehdy si to Abby uvědomila.

Tohle vůbec nebyl Lenny.

Byl to někdo úplně cizí.

Následujícího rána kolem náhodou projížděl farmář a na pastvině zahlédl stan. Zastavil, vyskočil z auta, přelezl plot a rozrušeně rázoval přes kamenitou nerovnou půdu rovnou ke stanu, který byl, jak se ukázalo, tak laciný a nestabilní, že by ho první mohutný poryv větru zaručeně odfoukl do moře. Chystal se jeho obyvatelům pořádně vynadat. Podle kol, která ležela vedle, usoudil, že musí být dva. Ale zaváhal, když si všiml, že vchod do stanu je otevřený. Zevnitř se neozýval žádný zvuk a na jeho volání nikdo neodpovídal. Sehnul se a nahlédl dovnitř.

Stan byl prázdný. Všude se válelo kempinkové vybavení a jiné harampádí, ale nikde nikdo. Při pohledu na to, jak to uvnitř vypadá, se nedivil, že táborníci jeho ceduli ignorovali. Podlážka nebyla vidět pod hromadou zpřeházených věcí a všechno, včetně stěn, bylo potřísněné tmavými fleky. Jako by uvnitř vybuchla konzerva

něčeho nepoživatelného. Jak je vůbec možné udělat takový nechutný nepořádek?

Farmář se narovnal a rozhlédl se. V žilách mu znovu vzkypěl vztek, když nedaleko stanu spatřil načernalé zbytky ohniště. Ale po nocležnících nebylo ani stopy. Na poli, v březovém křoví ani na úbočí hory, ani na cestě. Podrážděně přecházel sem a tam a přemýšlel, jestli si nevyrazili autobusem k některé z oblíbených turistických atrakcí, třeba k vodopádům Gullfoss nebo horkým pramenům v Geysiru.

Ať už šli kamkoliv, on se tady v žádném případě nehodlal zdržovat a čekat, a tak se otočil a vydal se zpátky k autu. Cestou slyšel pleskání rozepnuté vchodové plachty, jak vítr začal nabírat na síle.

Zatracení cizinci.

Večer projížděl stejnou cestou zpátky, ale stan i kola už byly pryč. O tom, že tady někdy někdo byl, svědčil jen plácek obklopený zčernalými kameny na místě, kde si rozdělali oheň.

Srpen

3. KAPITOLA

PÁTEK

Huldar by ve svém životě s chutí oželel řadu věcí a ze všeho nejvíc asi mrtvoly a plavbu lodí, takže mu tenhle dvojitý příděl připadal obzvlášť nespravedlivý. Hrdinně se snažil svou nepohodu nedávat najevo a celkem se mu to dařilo, dokud loď nezastavila a nezačala se jemně pohupovat ze strany na stranu a dopředu a dozadu. Spolu s ní se mu k jeho hlubokému zděšení začal houpat i žaludek.

Cesta sem zdaleka nebyla tak hrozná: dokud loď brázdila vlny, zvládal to, ale teď, když stála, se v jeho útrobách dalo všechno do pohybu. Nešťastně mu to připomnělo jeho lodnickou zkušenost z mládí. Tehdy plavba také začala dobře, ale skončila mizerně, takže ho už znovu nepozvali. Ne že by jejich nabídku hodlal někdy přijmout. Existují lepší věci než viset přes zábradlí a zoufale se upínat k naději, že při dalším záchvatu zvracení nevyhodí spolu se snídaní i vnitřnosti. Když vystupoval z lodi, slíbil si, že na žádnou palubu už v životě nevkročí.

Ale osud s ním měl jiné záměry. Protože námořnické profese byly ze hry, vyučil se tesařem a potom nastoupil

k policii, protože se mu zdálo, že obě tato zaměstnání nabízejí slušnou šanci, jak se vyhnout moři. To je ale ironie. Člověk nikdy neví, kam ho život zavede.

„Tak tady jsi.“

Huldar se rozhlédl. Zaujal pozici u zábradlí a soustředěně pozoroval úzký tmavý pruh pevniny, který se rýsoval mezi mořem a oblohou. Během jeho krátké neúspěšné námořní kariéry mu kolegové z posádky radili, že proti mořské nemoci pomáhá, když se pozornost upne na pevný bod. Tehdy to nezabralo a ani s časem to nezískalo na účinnosti. Cítil se pořád stejně mizerně, jako když opustil skupinku u protějšího zábradlí pod záminkou, že si chce zakouřit. Na cigaretu neměl ani pomyšlení, ale znělo to lépe než: „Omluvte mě, jdu se vyzvracet.“

„Je ti blbě?“ Erla si stoupla vedle Huldara, naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si ho prohlížela. Nepotřeboval zrcadlo, aby věděl, že je bílý jako stěna. Když teď viděl Erlu zblízka, připadalo mu, že i ona je trochu sinálá, ale to nemuselo nic znamenat. Po nejdeštivějším létu za posledních sto let se nikdo na Islandu nemohl chlubit zdravým opálením.

„Ne, jsem v pohodě.“ Huldarovi bylo jasné, že mu neuvěří, ale bylo mu to jedno. Vychovali ho tak, že nikdy nesmí dát najevo ani náznak slabosti, a teď už bylo pozdě na tom něco měnit. Proto ani na vteřinu nezaváhal, když ho Erla požádala, aby ji při plavbě doprovázel – navzdory tomu, co si kdysi dávno slíbil; navzdory tomu, že věděl, co s ním tahle výprava udělá. Nešlo mu jen o to zachovat si tvář: v poslední době se vztahy mezi ním a Erlou zlepšily a on si přál, aby jim to vydrželo. Kdyby řekl ne, určitě by si to vyložila špatně a jeho už

nebavilo jejich vztah neustále žehlit. Kdyby byla chlap, klidně by tu práci odmítl a ona by v tom nehledala nic jiného než fakt, že se mu prostě nechce. Aspoň *on*, *Huldar* byl takhle přímočarý, na rozdíl od jeho pěti sester, které nikdy nic nebraly za bernou minci a dokázaly si i ty nejnevinnější poznámky vyložit tím nejhorším možným způsobem.

„A co ty?“ opáčil *Huldar*. Zažil, že už vypadala lépe.

„Nic mi není.“ *Erla* se trochu odtáhla, zavřela oči a polkla. Víčka nechala zavřená trochu moc dlouho na to, aby její odpověď působila věrohodně. Takže byli takřkajíc na stejné lodi. „Přijdeš o všechnu zábavu,“ cedila skrz zatáté čelisti. „Ponorka to našla. Na obrazovce bylo vidět něco, co vypadalo jako kosti. Možná z prstu nebo ze zápěstí. Každopádně byly malé. Je možné, že je poponesl nějaký koryš nebo jiné zvíře a že zbytek kostry leží dál, ale aspoň víme, že jsme na správné stopě.“

Přes zábradlí na protější straně se do rozbouřeného moře vinul tlustý kabel. Byl napojený na malou dálkově ovládanou ponorku, která na mořském dnu pátrala po lidských ostatcích a kabelem posílala nahoru informace. *Huldar* se dozvěděl, že policejní pátrání obvykle probíhá ve větší hloubce a celá operace bývá náročnější a používají se při ní sonary a ponorky, jejichž snímky je možné si prohlédnout teprve, když se plavidlo vynoří. Dnes poprvé nasadili tuhle novou ponorku a navzdory smutným okolnostem jen málokdo z nich dokázal skrýt nadšení ze záběrů z hloubky mořského dna okamžitě přenášených na palubu.

Huldar byl zřejmě jediný, kdo nestál přikovaný k obrazovce. Předtím než ho mořská nemoc vyřadila z provozu, ohromeně sledoval spolu s ostatními záběry kalné

vody a nerovného mořského dna a sem tam drobného mořského živočicha, který splašeně prchal nebo se plazil z dohledu, a zvláštní trsy vlnících se chaluh; šedivého, jednotvárného světa.

I když bylo Erle také špatně, její odhodlanost to nijak neomezovalo. Byla ryzí bojovnice. Za normálních okolností by o sobě Huldar tvrdil to samé, ale všechno má své meze. Úplně mu stačily fotky nohy, která se na těchto souřadnicích ocitla v rybářské síti. Necítil absolutně žádnou potřebu vidět i tu druhou, pokud by na ni ponorka narazila.

Když mu Erla fotky ukázala, bylo mu mnohem lépe a dokázal se soustředit natolik, aby si je mohl pečlivě prohlédnout. Vybledlá teniska Nike s tkaničkami, ze které trčely dvě dlouhé kosti a uvnitř níž se rýsoval náznak něčeho odporného. U snímku pořízeného po sundání boty se moc nezdržoval, protože už viděl dost, aby pochopil situaci. Bosé chodidlo velikosti čtyřicet jedna, patřící buď ženě s velkýma nohama, nebo muži s malýma – nebo snad adolescentovi.

Erla zavrávala, když se loď náhle prudce zhoupala. Chvilí to vypadalo, že svůj boj s pohybem vyhraje, ale pak to vzdala, oběma rukama se chytila zábradlí, vyklonila se přes něj, zavřela oči a zhluboka se nadechovala, jako by strávila příliš dlouhou dobu pod vodou. Teď už nebylo pochyb: i ji trápila mořská nemoc. Jenomže Erla byla houževnatá. Otočila hlavu zpátky k Huldarovi a pokračovala jakoby nic: „Každopádně doufám, že v okolí najdeme další části těla.“

„Jasně, já taky.“ Huldar se pokusil vyloudit na rtech úsměv. Pochopitelně doufal, že se zbytek kostry najde, ale v duchu usilovně vymýšlel, jak by se nejlépe vyhnul

tomu, aby ji spatřil, zejména pokud se ji podaří vyzdvihnout na palubu. Na to s sebou měli druhou, speciálně vybavenou ponorku bez posádky, protože moře tu bylo pro potápěče příliš hluboké, i když se nacházeli nad hřebenem kontinentálního šelfu. Poslední údaj o hloubce, který Huldar zaslechl, než se vzdálil od ostatních, byl osmdesát tři metrů.

„Bylo by fajn, kdyby se nám podařilo najít nějakou část v takovém stavu, že by se ta osoba dala rychle identifikovat. Nejlepší by byla lebka se zubama.“

Huldar nadhodil, co by raději našel on: „A co bunda nebo jiný oblečení, který by v kapse mělo voděodolný průkaz totožnosti?“

„Jo. Nebo to.“ Nezdálo se, že by Erla tuhle možnost brala vážně. Z tváře se jí znovu vytratila barva a s kyse-lým úšklebkem dlouze vydechla. „Průšvih je, že nikdo nemá ponětí, jak rychle se tělo na mořském dně u Islandu rozkládá.“

„Jo, to je nanic.“ *Nebo taky ne.* Cestou do přístavu si Huldar na toto téma přečetl závěry několika existujících studií. Než nastoupil do auta, dala mu Erla článek o zahraničním experimentu, při kterém potopili prasečí mrtvoly na mořské dno a celý proces rozkladu pozorovali. Podle vědců prasata připomínají lidi velikostí, tím, že jsou lysá a mají ve střevech stejnou bakteriální flóru. Tudíž předpokládali, že rychlost rozkladu jejich těl bude podobná jako u dospělého člověka. Při pokusu se dvě prasata proměnila v kostry během měsíce, zatímco u třetího to trvalo podstatně déle. Huldarovi se dělalo špatně už jen z toho, že si o tom četl, proto si nezapamatoval, co přesně rozdíl způsobilo. Vyrozuměl jen tolik, že to souvisí s odlišným množstvím kyslíku ve

vodě, do které mršiny potopili. O obsahu kyslíku v mořské vodě u Islandu nebo o jiných proměnných, jež by podle studie mohly mít vliv, neměl ani páru.

„Kosti na obrazovce vypadaly úplně čistě, stejně jako ty, které trčely z boty. Takže i kdybychom kromě těch kůstek z prstů nebo zápěstí našli ještě něco, pravděpodobně nezískáme žádnou měkkou tkáň. Navíc může být zbytek kostry zasypaný pískem.“ Vítr pohazoval Erlinými krátkými vlasy a ona se je marně snažila zastrčit za uši. „Máme zatracenou kliku, že se v té botě zachovala tkáň. To by mělo zjednodušit analýzu DNA.“

„To jo.“ Huldar znovu obrátil pohled k pevnině v naději, že konečně zafunguje jako pevný bod. Vzpomínka na tlející tkáň v botě mu moc nepomáhala.

Na Erlin žaludek zřejmě neměla žádný vliv, vzhledem k tomu, že se o tom nehodlala přestat bavit. „Musíme doufat, že mrtvý měl tak odolné oblečení, že zpomalilo práci mořských tvorů stejně jako ta bota. Ale pořád je tu ten problém, že hlavu nejspíš obrali dočista. Ledaže by se zachovala aspoň část vlasů. Pochopila jsem, že vlasy v tomhle směru fungují trochu jako oblečení.“

Huldar se zhluboka nadechl. Musel změnit téma, pokud nechtěl přijít o snídani. „Napadá tě, kdo by to mohl být?“ zeptal se zoufale. „Sebevrah? Turista, kterýho sem zaneslo moře z nějaký oblíbený destinace, třeba z pláže Reynisfjara?“

Erla bezradně pokrčila rameny. „Nemám nejmenší ponětí. Dokud nebudeme vědět, jak dlouho bylo tělo v moři, nemá smysl o tom spekulovat. Stejně si to celý rovnou převezme identifikační komise. Kdyby se vynořilo něco podezřelého, zavolají nás, abychom to vyšetřili. Ale to není zas tak moc pravděpodobný.“

Komisi zřídili kvůli identifikaci obětí velkých nehod a přírodních katastrof a také lidských ostatků, které se jako v tomto případě občas někde nalezly. Huldarovi nedávno nabídl, aby v ní působil jako zástupce policejního komisaře, ale bez jediného zaváhání odmítl. V práci vídal tolik mrtvol, že neměl nejmenší chuť vystavovat se pohledu na další.

Erla se pustila zábradlí a štouchla do Huldara. „No tak, pojď. Přece jsme se sem netrmáceli, abychom pak přišli o všechnu zábavu.“

Huldar zamumlal, že za minutku dorazí, a jakmile Erla zmizela, otočil se zpátky k zábradlí. Upřeně hleděl na vzdálený břeh a snažil se představit si sám sebe, jak tam stojí, oběma nohama na pevné zemi. Pak zavřel oči a zhluboka se nadechl, stejně jako to dělala Erla. Pomalu, ale jistě to zabralo a on se začal cítit natolik dobře, že se mohl připojit k ostatním.

Než k nim došel, ze skupinky, která sledovala obrazovku, zazněly nadšené výkřiky. Zhlédli druhou nohu. Z boty, která byla z větší části zahrabaná v písku, čnely čisté kosti.

Ale rychle si uvědomili, proč tady vlastně jsou, a nálada se zase rychle zklidnila. Podobná reakce nebyla v jejich práci nijak neobvyklá: když se zabýváte mrtvými, nemáte moc příležitostí k oslavám úspěchů.

Erla si jako první všimla, že se Huldar drží zpátky. Do tváří se jí už zase vrátila barva, ohlédla se a upřímně se na něho usmála. Slušelo jí to a on jí úsměv oplatil. „Pojď sem, jinak fakt o všechno přijdeš. Je jasný, že jsme se trefili do správného místa.“ Armáda koryšů zjevně nestihla roznést části těla široko daleko, jak se obávala. „Ty to nechceš vidět?“

„To je dobrý.“ Huldar se bál, že Erla bude naléhat, ale ukázalo se, že zbytečně. Na obrazovce se objevilo něco dalšího, co upoutalo pozornost skupiny.

„Mně to připadá jako kosti paže.“ Zástupce pobřežní stráže poklepal na obrazovku. „Co myslíte?“

Muž, který řídil ponorku, si pohrával s dálkovým ovládním a skupinka se natlačila těsně k monitoru, aby se podívali zblízka.

Erla se protáhla a pokusila se založit si ruce přes objemnou záchrannou vestu, ale nepodařilo se jí to, tak je nechala klesnout k bokům. „Ano, nic jiného to být nemůže. Neleží tady vedle větších kostí kůstky prstů?“

„Možná, ale v místě, kde se paže spojuje se zápěstím a prsty, je spousta dalších malých kostí, takže těžko říct. Na celou ruku jich není dost.“ Zdálo se, že odborník na potápění se v anatomii dobře vyzná. Když si všiml, že na něj všichni zírají, vysvětlil: „Pár let jsem pracoval jako záchranář.“

Všichni se obrátili zpátky k obrazovce a pátrání pokračovalo. Ale přestože ještě chvíli kroužili na místě, našli téměř nic dalšího kromě několika prstních kůstek a kosti z horní části paže, která vyčnívala z písku. Žádnou bundu ani jinou součást oblečení, natož průkaz totožnosti nebo kreditní kartu.

Dál tam byl už jen písek a zase písek, podivný kámen a nakonec temná prázdnota. Na kapitánův návrh Erla rozhodla, že by měli pátrání na chvíli přerušit a vynést nahoru to, co zatím našli. Podle předpovědi se večer mělo zhoršit počasí a kapitán jim doporučil, aby se vrátili co nejdříve.

Huldar znal Erlu tak dobře, že si byl jistý, že by raději pokračovala – mořská nemoc nebo špatné počasí mů-

žou jít do háje –, dokud by všichni nepadli vyčerpáním. Díkybohu rozhodnutí nebylo jenom na ní. Huldar se docela vzchopil, ale kdyby se moře ještě víc rozbouřilo, byl by ztracený.

Na palubu vytáhli první ponorku a spustili druhou, vybavenou pro sběr kosterních pozůstatků. Jak se kosti jedna po druhé vynořovaly, Huldar se tak bál, že zahlédne tlející tkáň, že stále hůř ovládal svůj žaludek. Mohlo za to houpání té zatracené lodi; zvedl se vítr a s ním i vlnobití.

Když na palubu dorazila poslední várka, kterou tvořila druhá noha a bota, Huldar nestihl odvrátit zrak. Jenomže to, co uviděl, ho tak překvapilo, že na chvíli zapomněl na boj zuřící v jeho útrobách. Dokonce se sehnul blíž, aby se ujistil, že se nemýlí, a pak z pokleku zavolal: „Erlo, pojď se na něco kouknout.“

Přistoupila k němu. „Na co?“

Huldar ukázal na botu. „Tohle není Nike. Je to adidaska.“

Erla si okamžitě dřepa vedle něho. „Sakra, to je divný. Mohl by člověk být tak mimo, že by skočil do moře v různých botách? Předpokládám, že když se chystáš se vším skoncovat, nebude to, co máš na sobě, to první, na co myslíš.“

Huldar nesouhlasil. Během let se ocitl u mnoha sebevražd a někteří zemřelí se ve skutečnosti pro tuto příležitost přímo vyfešákovali. Nevzpomínal si, že by někdy někdo měl každou botu jinou. „Jsem si dost jistej, že tahle bota není jednačtyřicítka. Připadá mi menší.“

Erla, která nesnášela, když jí někdo dokazoval, že se mýlí, oponovala: „Kdyby byl totálně v loji, klidně by si mohl obout různé velký boty.“